

ZIUA ÎNVIERII - SĂ NE LUMINĂM CU PRĂZNUIREA EI

Icosul Învierii

Pe Soarele
cel mai înainte
de soare, Care
a apus oarecând
în mormânt,
mers-au
mai înainte,
de către ziuă,
căutându-L
ca pe o zi,
Mironosițele
fecioare, și una
către alta striga:
o prieteniilor,
veniți să ungem
cu mireme trupul
cel de viață
purtător
și îngropat,
trupul care
a înviat pe Adam
cel căzut, și care
zace în mormânt.
Să mergem,
să ne sârguim
ca și magii
și să ne închinăm,
și să aducem
miruri în loc
de daruri, Celuia
ce nu în scutece,
ci în giulgiu
este înfășurat,
și să plângem,
și să strigăm:
o Stăpâne,
scoală-te,
Cela ce dai
celor căzuți
sculare.

() () ()
I I I

PAȘTILE: BUCURIE ȘI SPERANȚĂ

Ne-a ajutat Dumnezeu și în acest an să ajungem cu sănătate și cu pace Ziua Învierii. Înainte de orice, să mulțumim cu recunoștință pentru toate câte ne-a dat nouă Domnul și să ne bucurăm și să ne veselim în ziua aceasta. Încă o dată Biserica ne cheamă să ne aducem aminte de cele petrecute odinioară în Ierusalim și să ne reînnoim credința în Învieria Domnului nostru Iisus Hristos.

Evenimentul Învierii Domnului s-a petrecut în timpul domniei la Roma a lui Tiberiu, guvernator al Palestinei — unde s-a născut și a propovăduit Iisus — fiind Pilat din Pont. Evenimentul acesta a fost atât de neașteptat, atât de copleșitor încât, așa cum a fost atunci, așa a rămas până azi și așa va rămâne până la marginea de care, cândva, timpul se va opri și lumea se va sfârși. Pentru creștini a fost cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor.

Știm cu toții, de aceea, că vorbind despre Înviere, și sărbătorind Învieria, nu vorbim despre ceva obișnuit și nu sărbătorim o sărbătoare omenească, ci una dumnezeiască, un eveniment mai presus de fire, care nu s-ar fi putut produce fără intervenția directă a lui Dumnezeu.

Vorbim și sărbătorind Învieria, noi suntem conștienți și de faptul că vorbim de ceva prea serios, pentru a ne îngădui să vorbim cu ușurință, sau pentru a încerca să acredităm o credință nesustținută de argumente temeinice și solide, care să se impună ca atare minții și simțirii noastre. Să ne întrebăm drept aceea, pe ce ne întemeiem noi creștinii credința în *înviere*? În această zi noi ne salutăm cu mărturisirea că: „*Hristos a înviat!*” Și răspundem cu mărturisirea categorică, personală, responsabilă, că: „*Adevărat a înviat!*”

Învieria Domnului ne încredințează că nu este zadarnică și absurdă credința aceasta, și că obiceiurile noastre sunt îndreptățite și sfinte, și trebuie să le păstrăm și să le împlinim cu sfințenie și, într-o zi ca aceasta, mai mult ca oricând, acum, când ne amintim de Învieria Domnului, să ne amintim și de toți cei plecați de la noi, prefăcând durerea despărțirii în bucurie și speranță.

De ce e importantă pentru noi Învieria Domnului? E importantă pentru că, dacă Hristos a înviat, și noi vom învia. Dacă Hristos a înviat, moartea nu mai este moarte, adică nu este dispariție definitivă, ci e doar o lucrare din viața aceasta în altă viață, cu durata eternă.

Învieria Domnului aduce omenirii, doritoare dintotdeauna de a cunoaște rostul vieții și taina morții, dezlegarea care le luminează pe amândouă.

Învieria Domnului ne arată că suntem nemuritori, că viața de aici are rostul de a fi trăită frumos, în iubire și înțelegere, deoarece toți suntem fiii lui Dumnezeu și frați între noi. Suntem creația Sa cea mai iubită, pentru că totul, cerul și stelele, și pământul cu toate frumusețile și darurile lor, pentru om au fost create „*spre desfătarea noastră*”, eum spun textele Bisericești.

Învieria Domnului e marea noastră mângâiere: ne vom întâlni, ne vom vedea cu cei dragi ai noștri de care ne despărțim aici prin moarte. Dacă Hristos a înviat, spune Sf.

(Continuare în pag. a 2-a)

† ANTONIE
Arhiepiscop al Sibiului
și
Mitropolitul Ardealului

Învieria lui Hristos văzând...

Ne-am învrednicit și în acest an, cu pace, cu binecuvântate și noi împliniri dobândite în timpul Sfântului și Marelui Post să ajungem iarăși în Ziua cea Mare, cea sfântă și cea slăvită a Sfințelor Paști.

După o călătorie de șapte săptămâni pe drumul postului, al înfrânării, al rugăciunii și al curăției, după ce am poposit în Săptămâna cea Mare la umbra Crucii Domnului de pe Golgota și după ce am plâns cu sfințele femei și cu ucenicii la mormântul Mântuitorului, am ajuns iarăși la limanul cel lin și binecuvântat al Sfinței Învieri.

Îngerii împreună cu oamenii se bucură astăzi de minunea Învierii petrecute acum aproape 2000 de ani în Cetatea lui David, cerul și pământul tresaltă în cântare de biruință și de bucurie slăvindu-L pe Acela care a înviat din morți și toate le-a umplut de lumină și de bucurie.

„*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le*”, este imnul bucuriei ce se află pe buzele tuturor creștinilor în aceste sfinte zile, și prin care este mărturisit evenimentul Învierii și caracterul său ontologic și eshatologic, acela de restaurare și de rezidire a tuturor lucrurilor, fie în cer, fie pe pământ (Col. 1, 16).

Învieria Domnului se constituie în temelie întregii învățături creștine. Fără înviere lucrarea Mântuitorului Hristos ar fi rămas doar o simplă învățatură morală neîmplinită

în scopul ei suprem, iar figura lui Iisus ar fi rămas doar ca o amintire a unui învățător care însă n-a putut să-și dovedească temeinicia învățaturii Sale fără jertfa de Sine și fără minunea Învierii.

Lucrul acesta l-a exprimat pe deplin Sf. Ap. Pavel care le scrie corintenilor: „*Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică și credința noastră*” (I Cor. 15, 14).

Învieria Domnului este dovada elocventă a dumnezeirii Mântuitorului, este dezlegarea misterului morții și triumful vieții, cum spune Sf. Ioan Gură de Aur: „*nimeni să nu se mai teamă de moarte, căci ne-a slobozit din ea moartea Mântuitorului*”.

Învieria Domnului, ca fapt autentic, a fost cea care i-a însuflețit pe apostolii și ucenicii Domnului și care i-a înflăcărat și i-a făcut cutezători în a vesti tuturor „*până la marginile pământului*” (Fapte 1, 8) învățatura și credința în Hristos cel răstignit și înviat.

De fapt Mântuitorul li s-a arătat pe Sine viu „*prin multe semne doveditoare*” (Fapte 1, 3) și i-a încredințat de realitatea Învierii Sale și în același timp îi însărcinează cu misiunea de a vesti lucrul acesta la toate ne-

(Continuare în pag. a 2-a)

† VISARION RĂȘINĂREANU
Episcop-vicar
al
Arhiepiscopiei Sibiului

Sanhedrinul sau Marele Sinedriu (originea și istoria sa)

Acest nume, de origine aramaică, l-a purtat un organism de judecată iudaic, despre care se face amintire mai ales în Noul Testament. Este vorba de acel tribunal care l-a judecat pe Mântuitorul și l-a condamnat la moarte prin răstignire.

O bună parte dintre învățații evrei susțin că sanhedrinul ar fi luat ființă încă în epoca lui Moise, care a instituit, la porunca Domnului, un sfat sau un consiliu alcătuit din 70 de bărbați, spre a sta în ajutor la conducerea treburilor publice. O informație despre acest corp consultativ ne parvine din Numeri 11, 16—17, unde citim: „*Atunci Domnul a zis către Moise: adună-Mi 70 de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, pe care-i știi tu că sunt căpetenii poporului și supraveghetorii lui, și du-i la corul adunării, ca să stea cu tine acolo. Căci Mă voi pogori și voi vorbi cu tine și voi lua din duhul, care este în tine și voi pune peste ei, ca să ducă ei cu tine sarcina poporului și să nu o duci numai tu singur*”.

Cei mai mulți cercetători biblici găsesc însă exagerată pretenția cum că sanhedrinul ar data chiar din acele îndepărtate timpuri. Se crede mai degrabă, și aceasta pornind de la mărturiile pe care ni le transmite Sf. Scriptură și unii autori profani, că sinedriul a luat ființă abia spre sfârșitul perioadei biblice, mai precis, atunci

când Iudeea își va redobândi independența, în urma răscoalei Macabeilor (sec. II î.d.Hr.). Se avansează chiar o dată când acesta a luat ființă, și anume, cam prin anul 110 î.d.Hr.,

în vremea lui Ioan Hircan I, arhieru și principe Macabeu între 135—104 î.d.Hr. Pe toată perioada în care la (Continuare în pag. a 3-a)
Pr. prof.

DUMITRU ABRUDAN

Astăzi pe mânz de asin, intră în Ierusalim Hristos Domnul

După datină, Sfânta Fecioară Maria, împreună cu dreptul Iosif, l-au dus pe Iisus, în vârstă de 12 ani, la Ierusalim, la sărbătoarea Paștilor. Și în anii de propovăduire a Evangheliei sale, a mers Iisus cu apostolii săi, ca pelerini, la Ierusalim, cu ocazia zilelor de sărbătoare. După învierea lui Lazăr, cel mort de patru zile, s-a dus Iisus la Ierusalim, dar nu ca un pelerin neștiut, ci întovărașit de admiratori, de femei evlavioase, de apostolii săi, nu numai datorită minunii săvârșite în Betania, dar și spre a-i asculta învățătura și eventual spre a asista la o altă răsunătoare minune.

Plăcând din Betania, doi dintre ucenicii săi au fost trimiși în sătucul Bēfaghe, de la poalele Muntelui Măslinilor, să aducă de acolo o asină, împreună cu mânzul ei, pe care aveau să-i găsească legați. Cu certitudine stăpânul acestor animale era un bun cunoscut și prieten al lui Iisus. Domnul Hristos ținea să parcurgă distanța până la Ierusalim, de aprox. 2,5 km, călare pe

mânzul asinei, „pe care nimeni dintre oameni n-a șezut vreodată” (Luca 19, 30), spre a se împlini ceea ce s-a spus prin profetul Zaharia (9, 9): „Spuneți fiicei Sionului: iată împăratul tău vine la tine blând și călare pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug” (Matei 21, 5) și cf. Isaia 62, 11.

Făcând aceasta, ucenicii și-au pus veșmintele pe mânzul asinei și Iisus a șezut pe ele. Văzându-l pe Domnul călare, mulțimea s-a insuflit și și-a așternut hainele în calea lui, pe bolovanișul drumului, presărând flori pe drum, ca să fie cât mai solemnă intrarea în Ierusalim. Localnicii, cu ramuri de finic în mâini, l-au întâmpinat pe Iisus cu bucurie, dovedindu-și devotamentul și dragostea lor față de Alesul Părintelui ceresc. Toată mulțimea l-a aclamat cu insuflire, prin cuvinte ale psalmistului (118, 26) care a în revăzut cu ochii sufletului său, cele ce aveau să se întâmple: „Osana Fiului lui David, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!” (Matei 21, 9). În mare entuziasm, convoiul se îndrepta spre templul din Ierusalim. Numai fariseii făceau opinie separată, protestând pentru cuvintele prin care era omagiat Iisus, cerându-i să-și certe ucenicii. „De vor tăcea această — le-a zis Iisus — pietrele vor s'ri-ga”, (Luca 19, 40). Fariseilor, care se scoteau — în mod formal — că sunt în ai lui Avraam, le-a zis Iisus: „Dumnezeu poate să dănească pietrele acestea să ridice fiii lui Avraam” (Matei 3, 9). Diavolului, care ispiindu-l pe Iisus, i-a cerut ca din pietre să facă pâini, i s-a răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4, 3—4).

S-a intrat atunci Iisus pentru tristă soră, ce avea să vină asupra Ierusalimului. Auzind ierusalimienii, că Iisus este profetul din Nazaret, sau temut, la gândul, că ar putea ajunge în conflict cu stăpânirea romană.

Iisus a ajuns la templul din Ierusalim, cu cele mai

adânci simțăminte de smerenie și de devotament față de Părintele său ceresc, spre a se arăta ca adevăratul miel pascal, care ridică păcatul lumii. Spre marea surprindere, în curtea exterioră a templului era mulțime de negustori care ofereau publicului spre vânzare tot felul de animale. Erau acolo zarafii — schimbători de bani — care, în serviciul lor, exploatau lumea în cel mai nemilos și neomenos mod. Își ofereau serviciile în mod gălăgios, fără sfială și fără frică de Dumnezeu. Iisus a fost indignat pentru toate cele văzute. A alungat el atunci din curtea templului pe toți vânzătorii și cumpărătorii, precum și pe schimbătorii de bani, cu amărăciune zicând, după cum este scris (Isaia, 7): „Casa mea, casă de rugăciune se va chema, dar voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari” (Luca 19, 46) și cf. Ieremia 7, 11. La porunca lui Iisus, toți cei ce au necinstit incinta templului au ieșit dintr-însa, fără să fi cutzat a se opune. Pe cei neputincioși, pe orbi și pe ologi, Iisus i-a tămăduit în mod miraculos. La cele întâmplătoare, copiii care erau de față, au răspuns aclamându-l pe Iisus cu cuvintele: „Osana Fiului lui David!” (Matei 21, 15) ceea ce i-a supărat pe mai marii preoților și pe cărturari, care i-au zis lui Iisus să-și dea seama ce zic ei. La acestea, a adăugat Iisus: „Au n'ciodată n-ați citit, că din gura copiilor și a celor ce sug înțeleg mi-vei laudă?” (Matei 21, 16) și cf. Psalm 8, 3), fapt pentru care Domnul s-a bucurat.

Curățirea templului, istorisită de către evangheliștii sinoptici, a avut loc la finele activității mesianice a lui Iisus. Ea nu este aceeași cu cea relatată în Evanghelia de la Ioan, cap. 2, care a avut loc la începutul activității mesianice a lui Iisus. În prima curățire, le-a reproșat celor din templu, că fac negustorie și le a zis Iisus sin'driștilor care-l amenințau: distrugeți acest templu și în trei zile îl voi reface. Iisus făcea aluzie la moartea sa pe cruce și la învierea sa de a treia zi.

La ultima curățire, le-a reproșat celor care au necinstit templul, că din casa lui Dumnezeu au făcut peșteră de tâlhari și prin vindecarea în mod miraculos a orbilor și ologilor le a arătat Iisus potrivitnicilor săi, cine este El. Iată deci aspecte distincte ale celor două cazuri de curățire a templului, pentru care ele nu pot fi identificate (Gheorghiu V., Sf. Evanghelia după Matei, cu comentariu, vol. III Cernăuți, 1933, p. 601). Despre Iisus, care le-a cerut apostolilor săi să fie înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii (Matei 10, 16), A. Huonder spune că i-ar fi tratat mai cu blândețe pe negustorii de porumbei. Iisus, care și-a făcut un bici din ștreanguri, le-a zis negustorilor de porumbei doar: „Luați acestea de aci!” (Ioan 2, 16). Despre prima încercare a Mântuitorului de curățire a templului — spune Huonder — că n-a avut un rezultat durabil. Ca urmare, Mântuitorul s-a văzut silit să facă a doua curățire a templului, curățirea relatată de evangheliștii sinoptici (Huonder A. La picioarele Mântuitorului, vol. I, prelucrare de I. Moșoiu, Sibiu, 1927, p. 14 și 189—190).

În biserica noastră ortodoxă, în Sâmbăta lui Lazăr, din prezua Duminicii Floriilor, se face pomenirea morților, a bunilor și străbunilor, a moșilor și strămoșilor și a altora din neamul propriu, trecuți din această viață. Creștinii cu-cernici s'ngrijesc, la această dată, de curățirea și orânduirea morminilor înaintașilor și le înfrumusețează cu stâlpi. În continuare, în Vinerea mare, aprind lumânări pe morminte, pentru ca înaintașii, în mormânt cu Hristos, cel răstignit pe cruce, să și învieze cu Hristos, cel ce a ieșit din mormânt, a treia zi. Acesta este timp adecvat, cu bogată semnificație religioasă, pentru pomenirea după cuviință a înaintașilor.

Înainte cu opt decenii, în după masa Sâmbetei lui La-

(Continuare în pag. a 4 a) Prof. PETRU DUMITREASĂ

Paștile: bucurie și speranță

(Urmare din pag. 1)

Apostol Pavel, ultimul vrăjmaș al omului a fost biruit, acest vrăjmaș fiind moartea (I Cor. XV, 26). Căci, cu adevărat cine nu socotește moartea ca pe cel mai mare vrăjmaș, pentru că amenință și curmă pe cel mai mare dintre darurile dăruite omului, și anume viața? Viața e cel mai mare dar, pentru că numai Dumnezeu îl poate da. De aceea nimeni nu dorește să-l piardă. Și iată că înviind Iisus, El ne arată că chiar dacă, aparent, la un moment dat ne pierdem viața, de fapt n-o pierdem. Ea continuă dincolo, acolo de unde Iisus s-a putut întoarce.

Învierea Domnului a schimbat radical concepția despre lume și viața a omenirii. Viața a căpătat sens înalt și fiind veșnică, impune răspundere pentru felul cum e trăită pe pământ. Nu mai poți trăi la întâmplare, când știi că ești nemuritor. Nimic nu-ți mai este indiferent, când știi că trăiești sub ochiul lui Dumnezeu.

Învierea Domnului e temelia moralei, a faptelor bune. Și viața și moartea au căpătat înțelesuri noi, pline de rosturi care, fără Învierea Domnului, ar fi rămas ascunse omenirii și ar fi domnit ca și până atunci, în lume, neștiința și întunericul. Ar fi domnit filosofii imaginate după mintea fiecăruia, religiile idolatre lipsite de sens, sau cele care erau nedesăvârșit descoperite, formaliste, învechite, lipsite de cea mai elementară legătură dintre viață și moarte. Aceasta din urmă era privită ca o catastrofă inevitabilă și absurdă, și, din perspectiva ei, tot așa de absurdă apărea în cele din urmă și viața. Numai învierea Domnului a dat sens ultim și definitiv, și vieții și morții, căci a convertit moartea în viață, a dat sens nonsensului, a dat înțeles neînțelesului.

Ziua Învierii e ziua bucuriei depline. Această bucurie o cântăm și ne-o reamintim în toate cântările: „Ziua Învierii, să ne bucurăm popoare!” și „unul pe altul să ne îmbrățișăm”. Mântuitorul n-a grăit un alt cuvânt de adresare mironosiților, în dimineața Învierii, decât: „Bucurați-vă!” (Matei XXVIII, 9). Ce alt cuvânt mai frumos, mai expresiv și mai adevărat decât acesta ar fi putut grai? Iar apostolilor li s-a adresat prin alt cuvânt, la fel de frumos și de adevărat: „Pace vouă!” (Luca XXIV, 36).

Sfânta noastră Biserică ne îndeamnă cu acest prilej ca, dacă au existat între noi unele neînțelegeri și greșeli, să ne reconciliem unii cu alții și „să iertăm toate pentru Înviere”. Adevărul Învierii e atât de mare, atât de copleșitor, încât nimic nu poate fi mai important, decât faptul că Hristos a înviat. În lumina Învierii Lui să redevenim alți oameni, să uităm tot răul pe care ni l-au făcut alții nouă, sau decât noi am alunecat în astfel de fapte, să ne pară rău și să restaurăm între noi iubirea. Căci a înviat Domnul iubirii, Acela care ne-a învățat că din aceasta vor cunoaște omenii că suntem ucenicii Lui, de vom avea dragoste între noi (Ioan XIII, 35).

Trei sunt virtuțile cele mari care se cer fiecărui creștin: „Credința, nădejdea și dragostea, dar dintre ele dragostea este cea mai

mare” (I Cor. XIII, 4-7, 13).

Să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Să dispară ura, răutatea, răul sub toate formele lui. Să ne readucem aminte că toți suntem frați. Și legea de aur a creștinismului, acea sinteză a învățăturii Mântuitorului: „Ce vreți să-ți faciție oamenii, aceea fă-le și tu lor”, să fie legea vieții noastre de toate zilele. Așa va domni între noi „pacea lui Hristos”, libertatea, dreptatea, iertarea, răbdarea, iubirea și buna înțelegere. Să ne ajute ca și acum, în acest ceas al primăverii, să aruncăm sămânța în pământ cu hărnicia pe care am învățat-o de la strămoși, și să putem culege tot noi și roadele, în sănătate și pace, spre folosul nostru al tuturor și spre slava lui Dumnezeu cel înviat.

Iubiții mei, să petreceți toți sărbătorile în bucurie, căci iată Domnul e cu noi, Hristos a înviat, dându-ne și nouă nădejdea vieții și a învierii.

Bucuria Învierii și pacea Domnului să fie pururea cu noi, AMIN.

(Urmare din pag. 1)

murile dimpreună cu iertarea păcatelor (Ioan 20, 21) și le făgăduiește primirea Sf. Duș în ziua Cincizecimii (Luca 24, 49; Fapte 1, 8). Toma va primi confirmarea Învierii direct de la Mântuitorul Hristos și va exclama plin de credință: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20, 28).

Învierea Domnului a întărit în credință, în nădejde și în dragoste tânăra comunitate creștină din Ierusalim și a făcut-o să poată rezista tuturor încercărilor venite din partea evreilor dar și a neamurilor, a tuturor celor potrivitnici realității Învierii. Credința în Înviere a făcut din Saul prigonitorul, un Pavel apostol al neamurilor. Un luptător energetic împotriva celor care tăgăduiau Învierea lui Hristos și un propovăduitor al acesteia. De fapt Sf. Pavel s-a întâlnit cu Hristos cel viu și înviat pe drumul Damascului, când a avut loc celebra sa convertire și apoi se face chezaș al realității Învierii lui Hristos. Lucrul acesta reiese pregnant din toate cuvântările și scrierile sale. Numai în calitate de martor al Învierii Sf. Pavel putea să scrie corintenilor că: „Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi după Scripturi, și că s-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece... iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi s-a arătat și mie” (I Cor. 15, 4-8).

Învierea lui Hristos ca fapt autentic a fost cea care a condus Biserica lui Hristos de-a lungul existenței sale milenare pe acest pământ, cea care le-a insuflat curaj martirilor

Învierea lui Hristos văzând...

și mărturisitorilor, cea care i-a încurajat pe ierarhii și pe propovăduitorii credinței în toate locurile și în toate timpurile și cea care i-a încununat pe nevoitori în calea desăvârșirii.

„Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului, Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat”, cântăm în aceste zile ca de altfel în fiecare duminică dimineața și prin aceasta ne mărturisim pe de o parte credința noastră în Învierea cea de a treia zi a lui Hristos, iar pe de alta suntem chemați să propovăduim și noi minunea cea mare tuturor celor de departe ca și celor de aproape.

Învierea Domnului ne dă mângâiere și tărie sufletească și nouă atunci când suntem în necazuri și încercări, sau atunci când ne despărțim trecător prin moarte de cei dragi ai noștri. Căci suntem pe deplin încredințați că „precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Cor. 15, 22).

Să ne bucurăm așadar, de ziua Învierii. Să ne îmbrăcăm în omul cel nou, să lepădăm „toată grija cea lumească” de la noi și să avem ochii minții și ai sufletului nostru ațintiți spre Începătorul desăvârșirii noastre, spre Hristos cel înviat.

Să ne apropiem cu sufletele curate și luminate prin baia celui de al doilea Botez, Spovedania și prin împărtășanie de Hristos „Cel ce a izvorât din mormânt” ca un mire al Bisericii și să primim în candelă sufletelor noastre lumină din Lumina Lui, viață din Viața

Lui pentru a deveni și noi la rândul nostru hristofori și fotofori.

Să rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvinteze în aceste sfinte zile cu pace în suflete și în lume, cu sănătate, cu spor duhovnicesc și cu lumina cea binefăcătoare a Învierii.

Fie ca Domnul cel înviat să ne treacă și pe noi „noul Israel” din „moarte la viață, și de pe pământ la cer” pentru a putea prăznui de-a pururi și aici și dincolo „Paștile cele mântuitoare, Paștile Domnului, Paștile cele nouă și sfinte”. Amin.

Tuturor cititorilor străbunei foi șaguniene ca și tuturor credincioșilor ortodocși din Arhtepiscopia Sibiului urarea pascală:

HRISTOS

A

INVIAT!

ADEVĂRAT

A

INVIAT!

Duminica Floriilor la Rășinari

Poporul român — încă de la origini creștin — a știut să fie un păstrător fidel al obiceiurilor transmise din generație în generație. Vechile evenimente biblice, care amintesc de faptele Mântuitorului nostru Iisus Hristos petrecute pe acest pământ din timpul activității Sale mesianice, sunt făcute vii și în același timp rememorate printr-o serie de tradiții moștenite de la vrednicii noștri înaintași, care ni le-au lăsat ca pe un bun comun, dar, în același timp, însoțite și de imperativul moral al respectării și continuității lor. Ele nu fac altceva decât să actualizeze și impliment să readucă din trecut actele mesianice ale mântuirii noastre, făcându-ne contemporani cu ele.

În viața fiecărui creștin adevărat, Postul Paștilor ar trebui să reprezinte o reînoire intensă de pregătire sufletească, culminând cu împărțirea cu Hristos euharistic în „Noaptea cea sfântă a Învierii”. El este considerat ca un timp în care creștinul se apleacă mai

mult asupra vieții sale sufletești. Pe acest drum de urcuș duhovnicesc, Biserica nu-l lasă singur, ci dimpotrivă îi vine în ajutor atât prin slujbele ei, din care străbate sentimentul pocăinței și al milosteniei față de aproapele, cât și prin actele liturgice, pline de sensuri și

semnificații profunde. Postul e presărat — ca de fapt toată perioada anului bisericesc — de evenimente legate de viața Mântuitorului, dar acum punctul central este marcat de patima Sa cea mântuitoare, care nu ne apare decât ca o pregătire a Învierii.

Săptămâna Patimilor — perioada de maximă trăire spirituală — e deschisă de Duminica Floriilor, precedată, la rândul ei, de Sămbăta lui Lazăr (care rememorează minunea săvârșită de Mântuitorul asupra prietenului Său, Lazăr, pe care l-a înviat, mort fiind de trei

zile). Aceste evenimente (al Învierii lui Lazăr și al Intrării Domnului în Ierusalim) se cinstesc, din vremuri de demult, în fiecare an, într-un mod deosebit la Rășinari.

Sărbătoarea începe odată cu ziua de Vineri când, după ce în bisericile noastre

s-a oficiat slujba Vecerniei, are loc spovedirea copiilor din comună. Bisericile sunt umplute de către copiii dornici de a-și mărturisii păcatele în Taina Sfintei Spovedanii pen'ru a primi de la Hristos Domnul, iertarea și dezlegarea de ele.

Această activitate este continuată a doua zi dimineața, când în biserică se oficiază Sfânta Liturghie, la care participă un număr impresionant de elevi. Punctul culminant este împărțirea lor cu Trupul și Sângele Domnului „spre iertarea de păcate și spre viața de veci”. Copiii plini de darurile euharistice merg pe la casele lor în așteptarea evenimentului ce va urma.

În jurul orei 14 elevii se prezintă la cele două școli din comună, unde sunt așezați pe clase sub supravegherea atentă a cadrelor didactice. Se formează un așchi deschis de către un tânăr îmbrăcat în costum național și cu tricoulor pe piept. El duce în mâini Sfânta Cruce cu imaginea Intrării lui Hristos în Ierusalim călare pe asin. Imediat după el urmează patru tineri îmbrăcați în alb purtând patru rapoari (simboluri ale vechilor stăgări creștine din primele secole).

La ora 14 pe trasul clopotelor acest alai de tineri — condus de preoții comunei — se îndreapă spre centrul satului, cântând „Versul lui Lazăr”. Aici are loc întâlnirea și fuziunea celor două grupuri. Sub privirile smerite ale credincioșilor, care stau pe marginea drumului dornici de a și privi proprii copii sau nepoți, dar în același timp amintindu și faptul că ei, cu ani în urmă, făceau același lucru, șirul de tineri își continuă drumul pe Strada Principală a comunei din girile lor auzindu-se „Viftania frumos nime”.

Odată ajunși în capătul satului, pe o pajiște din apropiere ei găsesc o mulțime de crenguțe de salcie, pregătite din timp de unii credincioși. Ele sunt adunate de copii, fiindare ducând în brațe un mănunchi de crenguțe ce urmează a fi duse la cele trei biserici din comună și sfințite în cadrul Sfintei Liturghii a doua zi dimineața. La sfârșitul slujbei ele vor fi împărțite credincioșilor pentru sfințirea lor, a familiilor și a caselor lor.

Aici copiii vor primi din partea familiei organizatoare tradiționalul pahar cu vin și doi covrigi în amintirea celor dragi care au decedat. Acest gest are atât ca unul de răsplătă, cât și ca un act de milostenie în cinstea înaintașilor lor.

Alaiul urmează același drum la întoarcere numai că acum destinația este cele trei biserici ale comunei. „Măișorii aceștia sunt buni pentru a atinge copiii cu ei, aceștia crescând mari ca salcia, și de aceea mai dau din ei și la vite, ca și ele să se crească, îi mai țin și de leac ori îi duc la mormone și îi leagă împrejurul crucilor și a stălpilor, alții îi păstrează pe după icoană, ca să îi aibă la îndemână când e vremea grea. Vara, când tună și fulgeră, se aprinde lumânarea din Vinerea Paștilor și se afumă cu ea măișorii, siguri fiind că în chipul acesta va fi scutită casa omului de întâmplare năpraznică. Cine vrea ca animalele să nu i strice holdele, cu măișori de aceștia, după ce ocolește de câteva

(Continuare în pag. a 4 a)

Pr. NICOLAE BROTE

(Urmare din pag. 1)

conducerea țării s-a aflat dinastia Macabeiană, sinedriul a avut ca adevărat rol decisiv în viața socială și chiar politică a țării. Era tribunalul prin excelență și în același timp forul legislativ cel mai înalt.

Foarte curând însă existența sa va fi pusă serios în cumpănă. Aceasta s-a întâmplat când Irod cel Mare a ajuns rege al evreilor, împotriva voinței acestora. Simțind el o serioasă opoziție mai ales din partea membrilor sinedriului, îi va ucide pe mai mult de o jumătate dintre aceștia. Totuși va permite ca instituția să sîne să dăinuiească dar a completat numărul știrbit al membrilor săi cu oameni care au făgăduit să-i fie leali.

Sub Arhelau, puterea sinedriului a fost limitată la Iudeea și Samaria, singurele provincii care se aflau sub jurisdicția acestui tetrarh. În schimb, sub regimul procuratorilor romani, sinedriul și-a lărgit sfera de acțiune și și a sporit puterile. Este frecvent menționat ca fiind curtea de justiție a națiunii și cea mai puternică autoritate a țării (vezi Mt. 5, 22; 26, 59; Mc. 14, 55; 15, 1; Lc. 22, 66; In. 11, 47; F. Ap. 4, 15; 5, 21; 6, 12; 22, 30; 23, 1; 24, 20).

Sanhedrinul a exercitat în această perioadă o autoritate reunoscută nu numai asupra Iudeei ci și asupra tuturor comunităților iudaice din lume. Astfel, președintele său putea să dispună într-o situație cum a fost aceea a arestării creștinilor din Damasc (F. Ap. 9, 2; 22, 5).

Cu toate acestea, competența sinedriului nu era chiar fără limite. El se putea pronunța doar în privința problemelor de ordin religios. Mai în concret, intrau în sfera sa de atribuții toate situațiile speciale care interesau în mod special iudaismul, cum ar fi căderea în idolatrie a unei semînții sau a unei cetăți, apoi apariția unor falși profeți, blasfemiatori și călcători de lege. Tot astfel avea cădere să judece eventualele abateri morale sau de la credință ale marelui preot, ca și alte grave păcate săvârșite în popor precum refuzul tăierii împrejur, necinstirea șabatului, profanarea sărbătorii Paștilor.

Sinedriul putea decide în toate cazurile, fără drept de apel, atunci când cel vinovat nu era pasibil de pedeapsa cu moartea (F. Ap. 4, 5—23; 21—40). Avea însă puterea limitată de către autoritatea romană când era vorba de pedeapsa capitală. Sinedriul putea să pronunțe o astfel de pedeapsă dar nu o putea executa decât numai după ce era confirmată de către procuratorul roman (vezi In. 18, 31). Procesul și condamnarea Mântuitorului este o dovadă clară în această privință. Lapidarea Sf. Arhidiacon Ștefan a fost în schimb rezultatul unui abuz de jurisdicție sau al manifestării populare necontrolate (F. Ap. 7, 58).

Procuratorul roman putea să ia decizie după bunul plac, în funcție de prevederile dreptului roman sau ale dreptului iudaic. Condamnându-l pe Mântuitorul, Pilat a cedat în fața dreptului iudaic, deoarece după dreptul roman Domnul nu avea nici o vină (vezi In. 19, 7).

În ce privește compoziția sanhedrinului, trebuie să arătăm că în alcătuirea sa intrau reprezentanții următoarelor trei categorii sociale: marii preoți (arhierii), cărturarii sau învățătorii de lege și bătrânii sau presbiterii (Mt. 27, 41; Mc. 11, 27; 14, 44; 15, 1).

Marii preoți, denumiți și arhontes (F. Ap. 4, 5—3), dețineau obișnuit primul rang. Sub acest nume se înțelegeau atât arhierii în funcție cât și cei pensionați sau înlăturați din funcție, apoi rude ale acestora (fii, gineri, nepoți), ca și reprezentanții principalelor familii profețesti. Toți aceștia aparțineau partidei saducheiene.

Cărturarii sau învățăto-

rii de lege proveneau din rândul fariseilor și exercitau o mare influență în sinedriu datorită înaltei lor pregătiri și a abilității în interpretarea Legii.

A treia categorie a membrilor sinedriului o alcătuiau bătrânii, atât preoți cât și laici, care datorită situației familiale sau sociale nu intrau într-una din cele două clase amintite anterior.

În total numărul membrilor sanhedrinului era de 71 de bărbați. În fruntea acestora se afla un președinte, care obișnuit era arhierul în funcție. Știm de pildă că în vremea Mântuitorului, cel care prezida sinedriul a fost arhierul Caiafa, iar în vremea Sf. Pavel, președinte a fost arhierul Anania (Mt. 26, 3—57; F. Ap. 23, 2; 24, 1). Că întotdeauna marele arhieru deținea primul loc rezultă și din alte texte biblice precum: F. Ap. 5, 17; 7, 10; 9, 1; 22, 5; 23, 2; 24, 1). Despre lucrul acesta ne încredințăm și Iosif Flaviu.

Trei împrejurări menționate în Lc. 3, 2, F. Ap. 46 și In. 18, 13—24 par totuși a contrazice această situație. În toate aceste trei texte, arhierul Anna este menționat pe primul loc și este consultat înaintea lui Caiafa, ca și cum el ar fi fost președintele sinedriului. Nu este însă greu să nedăm seama că în cazurile date, întâietatea de care s-a bucurat Anna era doar onorifică în virtutea vârstei și a autorității câștigate în vremea pontificatului său.

Sanhedrinul avea propria sa poliție și agenții săi de execuție (vezi Mt. 26, 47; Mc. 14, 43; Ap. 4, 30; 5, 17—18).

Nu se știe dacă sanhedrinul avea reuniuni săptămânale regulate sau numai în funcție de situațiile care se iveau. Ceea ce se cunoaște însă sigur este faptul că nu se puteau ține judecăți în zilele de sărbătoare sau în zi de șabat.

Intrucât o sentință capitală nu poate fi pronunțată decât la o zi după dezbateri, în general nu se angajau cauze de acest gen în ajunul șabatului sau a unei sărbători.

Când se adunau spre a judeca un caz, membrii sanhedrinului se așezau în semicerc, astfel încât să se poată vedea unii pe alții. Președintele ocupa locul din mijlocul arcului. Câte un grefier se afla amplasat la un capăt și la altul al semicercului, pentru a nota tot ceea ce se spunea în favoarea sau contra acuzatului.

Acuzatul trebuie să com-

pară într-o ținută de umilință și tristețe, purtând haine de doliu. El stătea în picioare în fața completului de judecată, cu capul plecat.

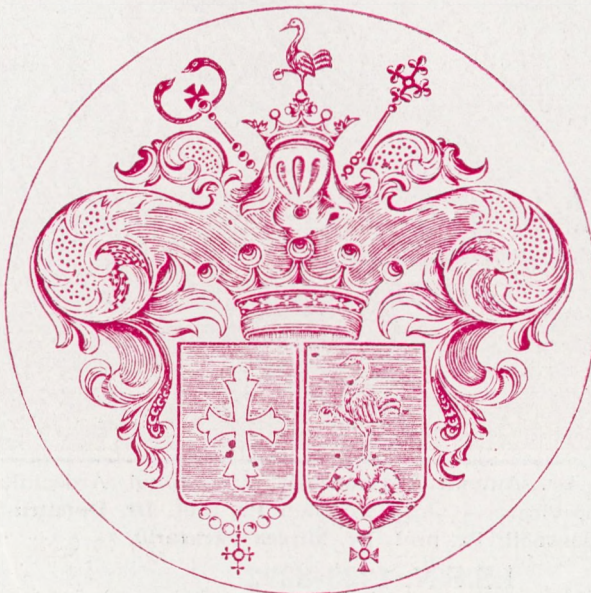
Se expuneau mai întâi acuzațele aduse inculpatului, apoi se da cuvântul martorilor acuzării și ai apărării. Acuzatul însuși avea dreptul să se apere.

Achitarea se pronunța în aceeași zi, pe când, așa cum am spus, condamnarea la moarte se pronunța numai după o zi, iar executarea ei numai după trei zile, dându-se astfel inculpatului posibilitatea să-și dovedească nevinovăția și să se evite comiterea unei eventuale nedreptăți ireparabile.

Sanhedrinul L-a urmărit, L-a judecat și L-a condamnat la moarte pe Mântuitorul, acuzându-L că este blasfemiator (Mt. 26, 65; In. 19, 7). Mai terziu a acționat și împotriva Sfinților Petru și Ioan, ca a unor falși profeți și înșelători (F. Ap. 4, 2—21; 5, 17—18), apoi a Sf. Ștefan și a Sf. Pavel ca încălcători de Lege (F. Ap. 6, 13; 23; 6). Ecoul faptelor care se au derulat atunci nu s-a stins până în zilele noastre. În fiecare mare Joi, din săptămâna Patimilor, creștinii în reculegere profundă, devin martorii druzării procesului, aud întrebările ce s-au pus, răspunsurile ce s-au dat, depozițiile martorilor, mincinoși desigur, află sentințele și se simt copleșiți de grozăvia execuției și a morții Celui condamnat și a celor împreună cu El.

Mântuitorul n-a avut printre sinedriști decât dușmani, care L-au suspiciionat, L-au urmărit permanent și până în final L-au condamnat la moarte.

O întrebare pe care trebuie să ne-o punem în finalul acestei expunerii este aceasta: ce s-a întâmplat cu sanhedrinul după distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Răspunsul este că a împărțit soarta tuturor instituțiilor iudaice: a dispărut de pe scena istoriei.

AGENDA I.P.S. MITROPOLIT ANTONIE

- **Miercuri, 3 APRILIE 2002.** — I. P. S. Sa a primit pe P. C. Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan, Decanul Facultății de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu.
- A primit pe Arhid. Ezechiel Oancea, consilierul economic al Arhiepiscopiei Sibiului.
- În după-masa aceleiași zile, la invitația D-lui Prof. Univ. Dr. Mircea Tomuș a participat la Cercul Militar din Sibiu la festivitatea apariției primului număr pe anul 2002 a Revistei de cultură „TRANSILVANIA”, revistă în care a fost omagiat cu ocazia împlinirii a 75 de ani de viață.
- La această festivitate a participat și P. S. Visarion Rășinariu, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei, Permanența Eparhială, preoți profesori de teologie, alte persoane. Un cuvânt omagial a rostit Excelența Sa Dr. Christoph Klein, episcopul Episcopiei Evanghelice C. A. Sibiu.
- **Joi, 4 APRILIE 2002.** — A primit pe Dl. Gavrilă Dan, vicepreședinte ASCOR, Sibiu.
- A primit pe Pr. Radu Bot de la Parohia ort. rom. Orlat, Protopopiatul Săliște.
- A primit pe P. C. Pr. lector dr. Aurel Pavel de la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu.
- **Sâmbătă, 6 APRILIE 2002.** — A primit pe P. C. Pr. prof. dr. Constantin Coman cu soția de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București.
- **Luni, 8 APRILIE 2002.** — A primit pe P. C. Pr. Simion Săsăujan, consilierul bisericesc al Arhiepiscopiei Sibiu.
- A primit pe Dl. Acad. prof. dr. Alexandru Surdu, membru al Acad. Române.
- A primit pe Dl. prof. Univ. dr. Dumitru Acu, președintele ASTRA Sibiu.
- A primit pe P. C. Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu de la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu.
- A primit pe P. Cuv. Arhim. Harion Urs, Starețul Mănăstirii „Brâncoveanu” de la Sâmbăta de Sus.
- **Marti, 9 APRILIE 2002.** — A primit pe Dl. Flavius Dumitrean, primarul orașului Rupea, Jud. Brașov și pe Dl. învățător Ioan Borcoman.

Pr. VALENTIN SICŢE
— Secretar eparhial —

Astăzi pe mână de asin

(Urmare din pag. a 2-a)

zăr, înainte de intrarea în vacanța de Paști, elevii erau duși cu stâlpi, în corpore, la cimitirul bisericii sub supravegherea dascălilor, cântând „Versul Floriilor”, pe armonizarea lui Timotei Popovici: „Veniți cu toți dimpreună / Să-mpletim și noi cunună / De odrasle înflorite, / Și de stâlpi înverzite. / Pe Iisus să ntâmpinăm / Și lui să ne închinăm. / Și ale noastre veșminte / Să le aşternem înainte. / Că azi pe mână de asin / Intră în Ierusalim / Hristos Domnul cu blândețe, / Pe popor ca să-l învețe. / Azi pe Domnul să-l mărim / Și cu toți să preamărim / Duminica Florilor / Mult dorita tuturor / ...” Stâlpii duse au fost aşezate pe mormintele eroilor patriei, pe care, sub supravegherea și îndrumarea dascălilor, tot elevii le-au curățit și aranjat.

Ceea ce au făcut cu cinste dascălii din trecut, educați în școală confesională, ortodoxă, este posibil de realizat și azi, prin caheții școlilor noastre. În Du-

minica Floriilor, creștinii dreptcredincioși duc sălpi la biserică și se asociază sufletește cu cei ce-l aclamă pe Iisus din ceruri, ca odinioară la înrarea solemnă în Ierusalim.

Dezicem uzanța de a neglija tradiția ortodoxă bogată în conținut, în schimb mergând în pas cu confesiunile apusene. Din spirit practic, acestea comemorează morții lor la 1 noiembrie, început de toamnă târzie, fără semnificație religioasă, ducând la morminte ultimele flori, ultimii trandafiri, până nu le-a căzut și ultima petală.

Văzându-te pe tine, Doamnă Iisuse Hristoase, că intri în sfânta cetate, popoarele au purtat sălpi, te-au lăudat pe tine, Stăpânul tuturor, ca și când ai fost pe Heruvimi. Să-i strigăm și noi, astăzi: Osana, celui dintru înălțime, bine ești cuvântat, cel ce ai venit și iarăși vii întru numele Domnului.

Duminica Floriilor

(Urmare din pag. a 3-a)

ori holda, îi implântă pe la cele patru colțuri ale acesteia.” (Victor Păcălă, *Monografia Comunei Râșinari, Sibiu, 1917, p. 192*).

Acest eveniment este o zi de bucurie pen ru comuna noastră, un „ecumenism local” pentru că de față sunt reprezentanții Bisericii (preoți, consilieri), ai Primăriei (prin persoana domnului primar), ai școlii (cadrele didactice), cât și numeroși fii ai satului venți și ei să participe alături de noi la aceste frumoase obiceiuri.

ITINERAR PASTORAL

Din încredințarea și cu binecuvântarea I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ, P. S. Episcop-vicar VISARION RĂȘINĂREANU a săvârșit următoarele:

- **4 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a prezidat colegiul electoral al preoților și cântăreților din prot. Rupea, în vederea desemnării candidaților pentru funcția de protopop.
- A cercetat canonic Mănăstirea Sf. Gheorghe de la Bunești.
- **5 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a participat la întâlnirea dintre Ierarhii ortodocși și cei greco-catolici din Transilvania, care s-a ținut la Secretariatul de Stat pentru Culte din București.
- **7 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă la Mănăstirea Bucium, prot. Făgăraș, rostind cuvânt de învățătură.
- **10 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie a Sf. Grigorie Dialogul în Catedrală.
- **11 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie în Capela mitropolitană.
- A primit un grup de profesori și de elevi de la Colegiul din Bayern - Germania.
- A prezidat examenul pentru ocuparea postului de preot la parohia Strand - Sibiu.
- A vizitat Mănăstirea Brâncoveanu.
- **12 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a primit pe Dr. Gerhardt Maier, episcop evanghelic de Württemberg, însoțit de o delegație de consilieri.
- A participat la ceremonia de acordare a titlului de cetățean de onoare d-lui Otto Silly, ministrul de interne al Germaniei.
- Seara a slujit Pavcernița Mică și Acatistul Maicii Domnului în Catedrală.
- **14 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserică „Buna-Vestire” din Mediaș (pr. paroh Doru Gădea) rostind cuvânt de învățătură.
- A vizitat în aceeași zi bisericile parohiale din Târnăvioara și Mediaș-Cimitir unde a și predicat la Utenie. Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- **15 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie a Sf. Grigorie Dialogul în Capela Seminarului Teologic din Brașov, rostind cuvânt de învățătură.
- A participat la ședința Consiliului Profesor de la Seminar.
- **17 și 19 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit în Catedrală Deniile din Săptămâna a V-a a Postului.
- **20 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie în Capela mitropolitană iar seara, Vecernia în Catedrală.
- La Mănăstirea Orlat a săvârșit tunderea în călugărie a monahilor Dionisia și Alexandra din soborul mănăstirii.
- **21 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă la Școala de Aplicație pentru Vânători de Munte din Predeal, rostind cuvânt de învățătură. (pr. capelan Călin Sămărghitan).
- Seara a slujit și a predicat la taina Sf. Maslu de obște în biserică din Moeciu de Jos, prot. Brașov (pr. paroh Gheorghe Colțea).
- În aceeași zi, a vizitat și predicat în bisericile parohiale din Codlea Predeal, Tohanu Nou și la Mănăstirea Predeal.
- **23 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie a Sf. Grigorie Dialogul în biserică cu hramul „Sf. Muc. Gheorghe” de la Schitul Folca, prot. Săliște, rostind cuvânt de învățătură.
- Seara a slujit Acatistul Sf. Gheorghe în Catedrală și apoi a participat la ceremonia militară organizată de Academia Trupeilor de Uscat, în Piața Mare, prezentând mesajul P. F. TEOCTIST, patriarhul României.
- **24 APRILIE 2002.** — P. S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie a Sf. Grigorie Dialogul în Catedrala mitropolitană cu prilejul Sf. ardeleni Iorest și Sava.
- Seara a slujit și a predicat la Taina Sf. Maslu de obște din parohia Blumăna-Brașov (pr. paroh Dr. Stelian Manolache).

Arhid. VASILE AVRAM

Fraznicul Sfintei Învieri ne oferă alesul prilej spre a ne îndrepta cu bucurie gândurile spre toți cititorii și colaboratorii „Telegrafului Român”, rugând pe Dumnezeu să le hărăzească sănătate și mântuire, iar în locul vrajbei, al confruntărilor, suferinței și morții să reverse peste lume darurile împăcării, bunei voini și dragostei atotbiruitoare.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Redacția

● Semnalăm ● Semnalăm ●

● A apărut recent cartea „RUGUL APRINS” de Acad. o. Dr. Antonie Plămădeală, Sibiu, 2002, 224 p., în care e aproape toată viața Părintelui Ieroschimonaș Daniil.

Cartea aceasta este, prin urmare, o mărturie de la un ucenic din vremea lui, care nu se vrea a fi mai mult decât atâta. Părintele Daniil a fost un om greu, un om care nu semăna deloc cu cei din vremea sa. A fost un om mare care și-a găsit împlinirea în viața monahală. Ceea ce scriu eu aici va fi doar o mărturie simplă despre un om mare. A trăit în vremuri grele. Am notat memoriul lui scris către autoritățile vremii aceleia. Desigur nu era un memoriu pe care l-ar fi scris în vremuri de libertate. Fiind însă singurul scris de el, l-am redat așa cum este. Am găsit apoi printre hârtiile rămase de la el și câteva conferințe scrise de el și de alți doi participanți la o întâlnire de la Cernăuți.

Era un poet cu simț deosebit, care pe lângă alte versuri ne-a lăsat și mai multe Acatiste. Am adăugat aici, *Acatistul la Rugul Aprins al Maicii Domnului*, care mi s-a părut a fi mai frumos și mai cuprinzător decât altele, deși toate sunt de aceeași valoare. Am reprodus apoi și câteva din fotografiile care mi-au rămas de la el.

Cartea aceasta ni se pare a fi o schiță fundamentală a operei sale. O recomandăm tuturor spre lectură.

● *Raiul Rugăciunii*. Cuvinte ale Părinților duhovnicești ai Filocaliei, despre cuvioasa lucrare a rugăciunii și un Florilegiu de texte filocalice despre lucrarea cea sfântă a rugăciunii, de Preot Ioan C. Teșu, Editura „Credința strămoșească”, Iași, 308 p.

Această carte tratează despre rugăciunea creștină din toate punctele de vedere. Cel mai important punct este acela care se referă la rugăciunea lui Iisus. Îi acordă mare valoare. De altfel tratează despre rugăciunea lui Iisus de la pag. 77-97. Apoi mai tratează despre plânsul duhovnicesc cel de fericire făcător, apoi despre felul lacrimilor etc.

Cartea se încheie cu un florilegiu de texte filocalice despre lucrarea cea sfântă a rugăciunii. E o carte foarte interesantă care merită a fi studiată.

„Deci, fie că stai în picioare, fie că țezi, fie că te întinzi pe pat, inima să vegheze spre a săvârși liturghia psalmilor tăi, plecându-te la rugăciune și căzând neîncetat înaintea Lui, fie noaptea, fie ziua. Și atunci se depărtează rușinați văjmași care-ți războiesc sufletul”. (Sfinții Varsanufie și Ioan, Scrisori duhovnicești, în Filocalia, vol. XI, p. 485-486).

● Sfântul Ioan Damaschin „Dogmatica”, traducere din lb. greacă, introducere și note de Preotul profesor Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001, 256 p.

Această carte vede lumina tiparului cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte TEOCTIST, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Este o carte de Dogmatică și se deschide cu Viața și Opera Sfântului Ioan Damaschin, apoi: Cartea întâi cuprinde XIV capitole, de la pag. 15—50, Cartea a doua are XXX de capitole, de la pag. 51—112, Cartea a treia cuprinde XXIX capitole, de la pag. 113—177, și ultima carte, a patra, cuprinde XXVII capitole, de la pag. 178—251.

Este unul din tratatele de dogmatică cele mai vechi și mai cuprinzătoare. Ea merită nu numai citită, ci studiată în amănunt pentru că conține tot ce e mai important în Sfânta Scriptură.

● Semnalăm cartea *Evanghelie și Liturghie*, vol. II, a Părintelui Prof. Ion Buga, editată la Editura „Sf. Gheorghe-Vechi”, București, 2002, 495 p.

Este un volum de predici, al doilea scris de părintele Ion Buga, și se deschide printr-o predică la pomenirea părintelui Stăniloae. E o carte bună care merită să fie citită și mai ales urmată în sfaturile sale. Îi urăm succes.

● *Iisus Hristos Mântuitorul în lumina Sfințelor Evanghelii*, vol. I, de Natalia Manoilescu-Dinu, Editura Bizantină, București, 460 p.

Iată ce scrie părintele Conf. dr. C-tin Coman despre această carte: „Lucrarea Nataliei Manoilescu Dinu, intitulată *Iisus Hristos Mântuitorul* este un cuprinzător comentariu ortodox asupra Sfințelor Evanghelii, având drept obiectiv final o monografie hristologică bazată pe informațiile cuprinse în cele patru Evanghelii canonice. Este vorba de o premieră absolută în bibliografia teologică românească și poate chiar cea ortodoxă. Nu cunosc o lucrare asemănătoare în spațiul ortodox. Dacă ar fi să o asimilăm vreunui gen existent, cel mai apropiat ar fi cel al biografiei sau al vieții lui Iisus. Lucrarea încearcă să pătrundă tainele persoanei și lucrării dumnezeiești a Fiului lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, ea se înscrie, mai curând, în categoria monografiilor hristologice semnate de Părintele Dumitru Stăniloae.

Lucrarea se constituie într-o sinteză absolut originală. Prin prezentarea persoanei și lucrării Mântuitorului aceasta oferă o cuprinzătoare introducere în taina creștinismului, a creației creștine, întemeiată pe Sfințele Evanghelii și pe comentariu teologic al Bisericii.

Nu cred că îndrăznim prea mult spunând că de la lucrările monumentale ale Părintelui Dumitru Stăniloae teologia românească nu a mai dat o astfel de lucrare masivă, nu numai ca volum, ci mai ales ca informație și ca edificiu teologic original”.

ANTONIE P.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 35. Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Tiparul Tipografiei Eparhiale Sibiu

COMITETUL DE REDACȚIE: Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului — președinte; P. S. Visarion Rășinariu - episcop-vicar, — vicepreședinte; Pr. prof. Dr. Dumitru Abrudan — redactor responsabil; Pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu.

I.S.S.N. 1223-8392

Abonamentul pe un an: 85 000 lei. Cont nr. 2511.1-61. 1/ROL B.C.R. Sibiu. Pentru cititorii de peste hotare costul unui abonament anual este de 25 dolari S.U.A. (cont nr. 2.111.1-61.15 U.S.D.) sau echivalentul în altă valută, B.C.S.A. Sucursala Sibiu.